

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **NEVERA s.r.o.**, se sídlem Borská 2805/79, Plzeň, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18681/16/5100-41453-703692, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017, č. j. 30 Af 28/2016 - 44, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 16. 11. 2017 směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Územního pracoviště v Plzni (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 2. 2016, č. j. 282970/16/2301-51522-403015, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. 283356/16/2301-51522-403015. Těmito zajišťovacími příkazy vydanými podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán prvního stupně stěžovatelce uložil, aby zajistila úhradu daně z příjmů právnických osob za rok 2011 a za rok 2012, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na jeho depozitní účet, a to za zdaňovací období roku 2011 ve výši 5 037 090 Kč a za zdaňovací období roku 2012 ve výši 2 638 720 Kč.

[2] Součástí kasační stížnosti byl návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka jej odůvodnila strohým konstatováním, že daňová exekuce paralyzuje celou její podnikatelskou činnost.

[3] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasí. Připomněl, že odkladný účinek kasační stížnosti by měl být přiznán v mimořádných případech, a proto návrh na jeho přiznání musí být dostatečně individualizován a podepřen konkrétními důkazy. Stěžovatelka blíže nespécifikovala, v čem ji daňová exekuce paralyzuje, kromě toho soudu nepředložila žádné důkazy k prokázání svých tvrzení.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud

jej však může na návrh stěžovatelky přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Vedle formální podmínky, kterou je existence návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí být splněny další tři materiální předpoklady, aby bylo možné takovému návrhu vyhovět: a) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, b) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, c) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58). Břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na stěžovateli. Zákon neukládá soudu zjišťovat splnění těchto podmínek z úřední povinnosti.

[7] Stěžovatelka břemeno tvrzení ani důkazní břemeno neunesla. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnila pouze ničím nepodloženým obecným tvrzením, že „daňová exekuce paralyzuje celou její podnikatelskou činnost“.

[8] Požadavek na pečlivé odůvodnění je v projednávané věci umocněn i tím, že část judikatury správních soudů zpochybňuje použití odkladného účinku v soudním řízení, jehož předmětem je přezkum zajišťovacích příkazů. Případné přiznání odkladného účinku by v tomto případě naráželo na samotnou podstatu zajišťovacích prostředků a jejich účel (srov. např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2014, č. j. 62 Af 75/2014 – 108). Vhodnějším nástrojem se spíše jeví předběžné opatření (§ 38 s. ř. s.). Oproti odkladnému účinku nepůsobí „paušálně“, ale umožňuje lépe reagovat na poměry daňového subjektu, čímž lze dosáhnout optimálního poměru mezi zajištěním prostředků na případnou úhradu daně ve prospěch správce daně a zachováním podnikatelské činnosti subjektu postiženého zajišťovacími příkazy (blíže srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 108/2016 - 96).

[9] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu